

INTO THE DARKEST CORNER

Copyright © 2011 by Elizabeth Haynes
All rights reserved.

Copyright © 2018 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Eastlyn Bright | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAYNES, ELIZABETH

În cel mai întunecat colț / Elizabeth Haynes ; trad. din lb. engleză de Ana Săndulescu. - București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-194-4

I. Săndulescu, Ana (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

ELIZABETH HAYNES

ÎN CEL MAI ÎNTUNECAT COLȚ

Traducere din limba engleză de
ANA SĂNDULESCU

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2018

și abia ce mă dusesem la culcare. Eram dezorientat.

DL LEWIS: De asemenea, ați spus în timpul interogatoriului de la secția de poliție Lancaster, în aceeași zi – și citez din nou din declarația dumneavoastră: „Era doar o persoană pe care o investigam. Când am plecat, ea era în regulă. Avea probleme emoționale, probleme de sănătate mintală.”

DL BRIGHTMAN: *(ininteligibil)*

ONORABILUL NOLAN: Domnule Brightman, puteți vorbi mai tare?

DL BRIGHTMAN: Da.

DL LEWIS: Și efectuați o anchetă cu privire la doamna Bailey?

DL BRIGHTMAN: Nu.

DL LEWIS: Nu mai am întrebări.

ONORABILUL NOLAN: Mulțumesc. În acest caz, doamnelor și domnilor, vom suspenda ședința, până după prânz.

JOI, 21 Iunie 2001

În ceea ce privește alegerea unei zile în care să mori, cea mai lungă din an părea să fie la fel de bună ca oricare alta.

Naomi Bennett era întinsă pe fundul șanțului, cu ochii deschiși, în timp ce sângele care o ținuse în viață timp de douăzeci și patru de ani se scurgea pe pietrișul și molozul de sub ea.

Încercând să rămână conștientă, contempla ironia situației: cum avea să moară acum – deși reușise să supraviețuiască atât de mult, cu gândul la libertatea care fusese totuși atât de aproape – de mâinile singurului bărbat care o iubise și care îi arătase bunătate. El stătea la marginea șanțului, deasupra ei, cu fața în umbră, în timp ce soarele pătrundea prin luminiș, aruncând petice de sclipiri peste el, dându-i părului o aură strălucitoare. Așteptând.

Sângele îi umplea plămânii și tuși, eliberând bule stacojii care se adunară ca niște clăbuci în jurul bărbiei.

El stătea nemișcat, cu o mână pe lopată, uitându-se la sângele ei care se scurgea și uimindu-se de culoarea aceea nemai-pomenită, ca o bijuterie lichidă, și cum în momentul morții era în continuare cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise.

Odată ce șuvoiul a încetinit până a rămas doar un picurat, bărbatul s-a întors aruncând o privire spre terenul abandonat – pământ al nimănui – situat între spatele clădirii industriale și începutul terenului agricol.

Nimeni nu venea aici, nici măcar cei care plimbau câinii; solul era dur și presărat cu gunoaie manufacturiere acumulate timp de decenii, cu rădăcini crescute prin role de cabluri goale, cu lichide maronii scurgându-se din cutii de ulei ruginite și, la capătul unui rând lung de arbori de tei, se

afla acest șanț adânc de doi metri, plin cu apă murdară, de la ploii, care se vărsa după aproape un kilometru într-un râu.

Trecuseră câteva minute. Era moartă.

Vântul începu să se întetească și bărbatul privi în sus prin bolta de frunze, până la norii care se fugăreau pe cer. Coborî cu grijă panta abruptă până ce ajunse la baza șanțului, sprijinindu-se de lopată, cea pe care o folosi fără ezitare ca să o lovească, făcându-i prima dată să-i tresalte capul, ca o minge, după care osul craniului să se fisureze, lăsând în urmă carnea sfâșiată. Mai lovi o dată și încă o dată, gâfâind, până ce îi zdrobi fața, dinții, oasele și carnea, într-un amestec difuz. După asta, nu mai era Naomi a lui.

Luă din nou cuțitul, pentru a îndepărta pe rând fiecare deget, apoi pielea palmelor, până când nu mai rămase nimic identificabil.

În cele din urmă, folosi lopata însângerată ca să o opereze cu molozul, nisipul și restul gunoaielor din șanț. Nu făcuse o treabă ca la carte. Sângele ei era peste tot.

Dar imediat ce termină – în timp ce-și ștergea lacrimile ce curgeau încă de când ea l-a strigat surprinsă, tocmai înainte de a-i tăia gâtul –, primele picături de ploaie începură să cadă din cerul întunecat.

MIERCURI, 31 OCTOMBRIE 2007

Erin stătea în dreptul ușii de cel puțin un minut; îi vedeam reflexia în geamul negru. Am continuat să mă uit pe documentul de pe ecran, întrebându-mă cum de putea să fie întunecat când am plecat spre muncă dimineața, iar acum să fie din nou întuneric.

— Cathy?

Mi-am întors capul.

— Scuză-mă, am zis, sunt cu gândurile în altă parte. Ce

s-a întâmplat?

S-a sprijinit de ușă, cu o mână în șold, cu părul ei lung, roșcat, prins într-un coc.

— Te-am întrebat dacă ești gata?

— Nu încă. De ce?

— Nu uita că e ultima zi a lui Emily. Vii cu noi, nu?

M-am întors cu fața la ecran.

— Nu sunt sigură, sinceră să fiu – trebuie să termin asta.

Du-te înainte. Încerc să ajung, poate mai târziu, dacă am cum.

— În regulă, a zis într-un final.

După care s-a retras, apăsând puternic în pământ, deși nu făcea mare zgomot în tocurile alea.

Nu în seara asta, m-am gândit. Mai ales nu în seara asta. A fost destul că am acceptat să merg la petrecerea aia tâmpită de Crăciun, darămite să celebrez plecarea cuiva, a unei persoane pe care oricum de-abia o cunosc. Colegii mei au planificat Crăciunul încă din august, în ceea ce mă privește sfârșitul lunii noiembrie e încă prea devreme pentru a-l sărbători, însă asta a fost data pe care au ales-o cu toții. Vor petrece de atunci și până la Crăciun. Devreme sau nu, va trebui să mă duc, altfel deja văd comentarii despre incapacitatea mea de a fi un „om de echipă” și doar Dumnezeu știe cât de mult am nevoie de serviciul ăsta.

Imediat ce ultima persoană a părăsit biroul, am închis documentul, apoi calculatorul.

VINERI, 31 OCTOMBRIE 2003

Vineri noaptea, Halloween, și toate barurile din oraș pline până la refuz.

În Cheshire Arms am băut cidru și votcă și cumva m-am pierdut de Claire, Louise și Sylvia, dar am câștigat o nouă prietenă, pe nume Kelly. Aparent, Kelly a fost la aceeași

scoală cu mine, deși nu-mi aduceam aminte de ea. Asta nu a reprezentat nicio problemă pentru niciuna dintre noi; Kelly era îmbrăcată ca o vrăjitoare fără mătură, cu pantalonii în dungi portocalii și perucă de nylon negru, iar eu arătam ca mireasa diavolului într-o rochie de satin roșie și pantofi de mătase de culoarea cireșelor, care mă costaseră mai mult decât rochia. Deja fusesem pipăită de câteva ori.

La ora unu, majoritatea persoanelor se îndreptau spre autobuzele de noapte, spre stațiile de taxiuri ori se împrăștiau dinspre centrul orașului înspre noaptea răcoroasă. Kelly și cu mine am plecat către River, pentru că era singurul bar care ar fi putut să ne mai primească la ora aia.

— Catherine, sunt sigură că vei reuși să porți cu succes rochia asta până la finalul serii, mi-a zis Kelly, cu dinții clănțănind de frig.

— Sper că ai dreptate. La naiba, m-a costat destul.

— Crezi că vom găsi ceva decent acolo? m-a întrebat scanând cu speranță coada din dreptul clubului.

— Mă îndoiesc. Oricum, am înțeles că nu te interesează bărbații.

— Am spus că nu mai am încredere în relații. Asta nu înseamnă că am renunțat la sex.

Era un frig tăios și începuse să burnițeze, vântul împrăștiind peste tot în jurul meu mirosurile unei seri de vineri și fluturându-mi fusta. Mi-am strâns mai bine jacheta și mi-am încrucișat mâinile la piept. Ne-am îndreptat spre intrarea VIP. Îmi amintesc că mă întrebam dacă e o idee bună, că poate ar fi mai bine să închei seara, când mi-am dat seama că prietena mea Kelly intrase în bar, iar eu am urmat-o. Atunci m-a blocat, ca un zid, un costum de culoarea cărbunelui. M-am uitat în sus la cei doi ochi de un albastru incredibil, încadrați de un păr blond, scurt. Nu era cineva cu care voiai să te certți.

— Oprește-te, a zis vocea, iar eu m-am uitat către el.

Nu era la fel de masiv ca ceilalți doi colegi ai lui, dar sigur era cu mult mai înalt decât mine. Avea un zâmbet foarte atrăgător.

— Bună, am zis. Pot să intru cu prietena mea?

A stat o clipă și m-a privit cu o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

— Da, a spus într-un final. Desigur, doar că...

L-am așteptat să continue.

— Doar că ce?

I-am surprins privirea îndreptată către colegul care era ocupat să blocheze doi adolescenți ce încercau din răspuțeri să intre în club.

— Doar că nu mi-a venit să-mi cred norocului, pentru un moment, asta-i tot.

Am răs în apropierea obrazului său.

— Nu ai avut o noapte prea bună, nu?

— Am o slăbiciune pentru rochiile roșii, a zis.

— Nu cred că ți s-ar potrivi.

A răs și a dat frânghia de catifea la o parte, ca să mă lase să intru. M-am simțit urmărită când mi-am înmânat jacheta la garderobă; am aruncat o privire înapoi spre ușă și l-am văzut din nou, uitându-se către mine. I-am zâmbit și am urcat scările spre bar.

Speram doar la o noapte de zbenguială, la capătul căreia să mă găsesc amortită, zâbind și râzând cu oamenii și cu noua mea prietenă, dansând în rochia roșie care ar fi atras atenția cuiva, oricui, și, cel mai mișto... la cum aș fi găsit un colț întunecat al clubului unde m-aș fi lăsat înghesuită în perete.

JOI, 1 NOIEMBRIE 2007

Mi-a luat mult, mult timp să ies din apartament în această dimineață. Nu a fost frigul, deși încălzirea apartamentului

durează o veșnicie. Și nici întunericul. Mă trezesc în fiecare zi înainte de cinci; e întuneric la ora asta încă din septembrie.

Nu trezitul este problema mea, ci ieșitul din casă. Odată ce am făcut duș și m-am îmbrăcat, după ce am luat micul-dejun și înainte de a pleca la muncă, încep să controlez dacă apartamentul este securizat. E ca inversul procesului pe care îl fac seara, doar că mai rău, pentru că timpul este în defavoarea mea. Pot să petrec toată noaptea verificând tot ce vreau, dar acum știu că trebuie să ajung la birou, așa că dimineța pot să o fac doar de câteva ori.

Trebuie să las perdelele din salon și din sufragerie, lângă balcon, deschise la aceeași distanță în fiecare zi, altfel nu mă pot întoarce în apartament. Fiecare ușă are șaisprezece ochiuri de geam, iar draperia trebuie să fie aranjată în așa fel încât să văd doar prin opt ochiuri de geam atunci când mă uit în apartament de pe aleea din spatele casei. Dacă văd și măcar o așchie din sufragerie prin celelalte ochiuri de geam sau dacă perdelele nu atârnă drept, atunci va trebui să mă întorc la apartament și să reîncep.

Am devenit chiar bună la asta, dar în continuare îmi ia destul timp. Cu cât sunt mai atentă, cu atât scad șansele să mă găsesc pe aleea din spatele casei blestemându-mi neglijența și verificându-mi ceasul.

Ușa e cea mai groaznică. Cel puțin în ultimul loc unde am stat, în acel subsol sărăcăcios din Kilburn, aveam propria ușă de la intrare. Aici trebuie să verific și să reverific ușa de la apartament de șase sau doisprezece ori, apoi la fel și cu ușa comună.

Apartamentul din Kilburn avea ușă principală, însă nimic în spate, nicio ușă de rezervă, nicio fereastră. Era de parcă locuiam într-o peșteră. Nu aveam nicio altă ieșire, ceea ce însemna că acolo nu mă simțeam niciodată în siguranță. Aici, lucrurile sunt mult mai bune. Am uși franceze care duc către un balcon micuț. Imediat sub balcon este acoperișul

uscătorului comun, deși nu cred că îl folosește cineva. Pot să trec de ușile franceze, să sar pe acel acoperiș și de acolo pe iarbă. Traversez grădina și ies pe poartă direct în aleea din spate. Pot să fac asta în mai puțin de 30 de secunde.

Uneori trebuie să mă întorc ca să verific din nou ușa de la apartamentul meu. Dacă unul din ceilalți chiriași a lăsat ușa din față descuiată, sigur trebuie să verific ușa mea. Oricine ar fi putut să intre.

Dimineța asta, de exemplu, a fost cea mai proastă.

Nu doar că ușa din față era descuiată, dar era și ușor întredeschisă. Când am ajuns la ea, un bărbat la costum a împins-o spre mine, de m-a făcut să tresar. În spatele lui, un alt bărbat, mai tânăr, înalt, îmbrăcat cu jeans și o bluză cu glugă. Păr întunecat, tuns foarte scurt, nebărbierit, cu ochi verzi încercănați. Mi-a zâmbit și a murmurat *Scuze*, ceea ce a ajutat.

Costumele încă mă sperie. Am încercat să nu privesc deloc înspre costum, dar am auzit spunând în timp ce urcau pe scări: *Asta abia ce devine disponibil, va trebui să te miști repede dacă îl vrei.*

Un agent imobiliar, deci.

Studentii chinezi care locuiau la etajul de sus au decis să se mute. Nu mai sunt studenți, au absolvit în vară – trecerea pe care au dat-o a ținut toată noaptea, în timp ce eu stăteam în patul meu și ascultam tropăiturile picioarelor care urcau în sus și în jos pe scări. Ușa de la intrare a fost descuiată toată seara. M-am baricadat împingând masa în ușă, dar zgomotul m-a ținut trează și neliniștită.

L-am privit pe al doilea bărbat cum urmărește costumul pe scări.

Spre oroarea mea, bărbatul în jeans s-a întors la jumătatea drumului și mi-a zâmbit, cam penibil, de data asta, făcând o grimasă de parcă i-ar fi fost rău de la vocea agentului. Am roșit, deranjată. Trecuse ceva timp de când luasem contact vizual cu un străin.

Am ascultat pașii îndepărtându-se către cel mai înalt etaj, ceea ce însemna că au trecut de ușa mea. Mi-am verificat ceasul – opt și un sfert, deja! Nu puteam să plec și să îi las înăuntrul casei.

Am închis ferm ușa din față și am tras zăvorul, verificând dacă s-a potrivit în lăcaș. Am zgâlțâit ușa de câteva ori. Cu degetele, am pipăit marginea cadrului, ca să fiu sigură că ușa era la același nivel cu rama. Am întors clanța de 6 ori, ca să mă asigur că era închisă cum trebuie. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Și apoi din nou cadrul. Din nou clanța, de 6 ori. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Și din nou zăvorul. O dată și încă o dată. Apoi, cadrul. La final, clanța, de 6 ori. Am simțit ușurarea care vine când reușesc să fac acest lucru într-un mod corespunzător.

Apoi m-am întors înapoi la apartament, furioasă că voi întârzia din cauza celor doi idioți. Am stat o vreme pe marginea patului, cu ochii privind tavanul, ca și cum m-aș fi uitat dincolo de tencuială și grinzi. În tot timpul ăsta, mă lup-tam cu nevoia de a verifica din nou încuietorile ferestrelor.

M-am concentrat pe respirația mea, cu ochii închiși, încercând să-mi liniștesc inima. Nu vor sta mult, mi-am spus. Doar vizionează. Nu vor sta mult. Totul e bine. Apartamentul e în siguranță. Eu sunt în siguranță. Am făcut asta bine și în trecut. Ușa de la intrare e închisă. Totul e bine.

Din când în când, câte un mic zgomot mă făcea să tresar, deși se auzea de la o mare distanță. Ușa de la un dulap care se lovește? Poate. Dar dacă au deschis o fereastră pe unde-va pe acolo sus? Auzeam un murmur, prea îndepărtat ca să disting cuvintele. Mă întreb ce preț cereau – speram să fie mai scump. Dar atunci nu aș mai avea acces la balcon. Pe cât iubesc să fiu izolată, să am o rută alternativă de ieșire e la fel de important.

Mi-am verificat ceasul – aproape nouă fără un sfert. Ce naiba trebaluiau pe-acolo? Am făcut greșeala să mă uit pe fereastră din dormitor, iar apoi bineînțele că a trebuit să o

aranjez. Asta m-a stârnit și a trebuit să verific ușa din nou. Eram la runda a doua, pe marginea vasului de toaletă, pipă-ind cadrul geamului care nici măcar nu se deschide, când am auzit ușa de sus că se trântește și apoi pași pe scările de afară.

— Zonă liniștită, sigură, cel puțin. Nu trebuie să vă faceți griji dacă lăsați mașina afară.

— Da, ei bine, probabil că voi merge cu autobuzul. Sau poate îmi voi folosi bicicleta.

— Cred că e un uscător comun în grădină; am să verific când ajung la birou.

— Mersi, dar mai mult ca sigur am să o las pe hol.

Să o lase pe hol? Ce lipsă de respect... E deja destul de strâmt. Dar poate că, astfel, altcineva în afară de mine se va preocupa să închidă cum trebuie ușa de la intrare.

Am terminat verificarea și am trecut la ușa apartamen-tului. Nu a fost prea rău. Am așteptat să vină peste mine anxietatea, nevoia de a mai da o tură, dar a fost ok. Am fă-cut-o bine și doar de două ori. Casa era acum tăcută, ceea ce a ușurat lucrurile. Dintre toate, cel mai tare era că ușa de la intrare fusese închisă cum trebuie, semn că bărbatul în jeans a închis-o bine după el. Poate că nu ar fi un chiriaș prea rău.

Era aproape nouă și jumătate când am ajuns într-un final la metrou.

JOI, 11 NOIEMBRIE 2003

Când l-am văzut pentru a doua oară, memoria mă lăsase complet și am petrecut câteva momente bune privind-l. Simpatice, cu o gură senzuală, cu siguranță mi-era cunoscut – era cineva cu care mă sărutasem într-un bar?

— Nu-ți aduci aminte, mi-a zis cu dezamăgire în glas. Erai îmbrăcată cu o rochie roșie. Eram de serviciu la River.